

Săptămâna aceasta, în Micul Paris, Europa a reușit performanța să se întoarcă cu un secol în urmă și să re trăiască demența ideologică a începutului de secol XX. Pe noul stadion național, lucrare publică finanțată din banii contribuabililor, s-a reîncarnat național-socialismul, în varianta de "stânga", iar pe holurile Casei Poporului, creația național-comunistului Nicolae Ceaușescu, a fost resuscitat internațional-socialismul, varianta de "dreapta" de această dată.

Demagogia național socialistă s-a aflat la ea acasă pe Stadionul Național, într-o producție televizată demnă de numele celebrei regizoare Leni Riefenstahl, autoarea celei mai celebre pelicule propagandistice, Triumph des Willens. Imperialismul internațional-socialist și-a ales un alt simbol al megalomaniei, Casa Poporului, pentru a-și exprima planurile de măreție centralizată.

Spre deosebire de anii comunismului, când pe holurile sale erau simulate discursuri "rebele", național-comuniste, în Casa Poporului au răsunat zilele trecute îndemnuri corecte politic, adevărate pledoarii pentru unificare și centralizare europeană, totul pentru a conserva statutul UE de mare putere, dar și pe cel al tehnocraților nealeși care o conduc. Data fiind actuala criza economică prin care trec UE și zona euro, dar și mișcările sociale din statele sudice ale continentului și nemulțumirile electorilor din statele nordice, manifestarea de la Palatul Parlamentului a semănat (ca și recentul premiu Nobel pentru pace acordat UE) cu un adevărat Requiem for a Dream.

În timp ce pe Stadionul Național era invocată reîntoarcerea la popor, la Casa Poporului (sic!) era condamnat "populismul", adică tentativa unora de a pune sub control conducerea tehnocrată a UE, de a supune unor referendumuri naționale deciziile arbitrare ale Bruxelles-ului și de a invoca Constituțiile naționale împotriva aplicării acestor decizii. Popularii europeni, în frunte cu fostul lider al unei organizații studențești maoiste, José Manuel Barroso, nu și-au ascuns preferința pentru crearea unui Babilon european, pentru înlocuirea Moscovei cu Bruxelles-ul și a comisarilor sovietici cu corupții comisari europeni. Europa are nevoie de o mai mare uniune socială, fiscală, bancară și politică pentru ca actualii și viitorii săi lideri, tehnocrați nealeși, al căror singur scop în viață e propășirea propriei specii pe banii contribuabililor europeni, să se afle în afara oricărui control, fie efectuat de parlamentele naționale, fie de cetățenii uniunii, prin referendum sau alegeri.

Interesantă a fost și defilarea pleiadei de politicieni autohtoni de "dreapta" la manifestările celui de-al XXI-lea Congres al PPE. Și nici nu e de mirare: dreapta europeană nu mai are demult nimic în comun nici cu liberalismul clasic, nici cu vechiul conservatorism. Ea s-a transformat într-o elită eurocrată neoconservatoare, imperialistă economic și politic. Iar intelectualii și politicienii români nu fac excepție. Chiar au și oarecare circumstanțe atenuante. În România, conservatorismul este reprezentat de fosta nomenclatură, care ar dori să conserve vechea stratificare social-economică, moștenitoare a ordinii comuniste. Intelectualii și politicienii români de dreapta sunt uniți în cuget și simțiri de o singură pasiune: anti-comunismul. Ei nu pot fi conservatori, ci reformatori și progresivi. Singura lor soluție de combatere a comunismului și moștenirilor sale este îmbrățișarea fără niciun fel de simț critic a doctrinei internațional-socialiste a Uniunii Europene, ignorând faptul că aceasta este la fel de îndepărtată de liberalismul clasic sau de vechiul conservatorism ca și sora ei geamănă, doctrina național-socialistă. Corectitudinea politică, emanciparea, preferința pentru eurocrație și centralism economic și politic sunt trăsăturile "dreptei" autohtone.

Ceea ce miră însă cel mai mult este atașamentul pentru această doctrină a unora care se declară libertarieni sau adepți ai liberalismului clasic. Richard Weaver observa în eseul său "Două tipuri de individualism american" că orice individualist (liberal clasic) este, într-o oarecare măsură, un secesionist. În prezent, însă, "dreapta" europeană, la fel ca și stânga, este unionista și centralista, deci anti-liberală. {jcomments on}